

Warszawa, dnia 13 czerwca 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 486/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Agnieszka Wojciechowska-Langda (spr.)

Sędziowie: SSO Jacek Matusik

SSO Remigiusz Pawłowski

Protokolant Karolina Kozuchowska

przy udziale prokuratora Teresy Pakieły

po rozpoznaniu dnia 13 czerwca 2017 r. w Warszawie

sprawy P. Z. syna D. i A., ur. (...) w W.

skazanego wyrokiem łącznym

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie

z dnia 22 lutego 2017 r. sygn. akt VIII K 29/16

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat M. B. kwotę 147, 60 złotych obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w II instancji oraz podatek VAT; zwalnia skazanego od uiszczenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

SSO Agnieszka Wojciechowska-Langda SSO Jacek Matusik SSO Remigiusz Pawłowski

VI Ka 486/17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie wyrokiem łącznym z dnia 22 lutego 2017 roku w sprawie VIII K 29/16 orzekł:

1. na podstawie art. 569 § 1 k.p.k. w zw. z art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył kary jednostkowe:
  - 3 lat pozbawienia wolności – orzeczoną wyrokiem opisanym w punkcie VIII w sprawie o sygnaturze akt VIII K 602/13,
  - roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności – orzeczoną wyrokiem opisanym w punkcie IX w sprawie o sygnaturze akt VIII K 64/13,
  - 6 miesięcy pozbawienia wolności – orzeczoną wyrokiem opisanym w punkcie X i w punkcie II sentencji tamtego orzeczenia w sprawie o sygnaturze IV K 496/13,

- roku pozbawienia wolności – orzeczoną wyrokiem opisanym w punkcie XI i w punkcie III sentencji tamtego orzeczenia w sprawie o sygnaturze VIII K 717/12 oraz

- roku pozbawienia wolności – orzeczoną wyrokiem opisanym w punkcie XII w sprawie o sygnaturze akt VIII K 465/13 i wymierzył skazanemu karę łączną 6 lat pozbawienia wolności;

2. wyroki opisane powyżej: w punkcie VIII w sprawie o sygnaturze akt VIII K 602/13, w punkcie IX w sprawie o sygnaturze akt VIII K 64/13, w punkcie X w sprawie o sygnaturze akt IV K 496/13, w punkcie XI w sprawie o sygnaturze akt VIII K 717/12 oraz w punkcie XII w sprawie o sygnaturze VIII K 465/13 uznał za pochłonięte niniejszym wyrokiem łącznym w zakresie kar pozbawienia wolności, natomiast w pozostałym zakresie wszystkie wyroki te podlegają wykonaniu;

3. na zasadzie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie karne w przedmiocie wydania wyroku łącznego w stosunku do wyroków opisanych powyżej: w punkcie I w sprawie o sygnaturze IX K 1123/04 oraz – dodatkowo w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. – od punktu II w sprawie o sygnaturze akt IV K 2952/06 do punktu VII w sprawie o sygnaturze IV K 392/10;

4. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 1 sentencji wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył w szczególności skazanemu:

– okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w wyroku opisanym w punkcie IX w sprawie o sygnaturze VIII K 64/13 – to jest od dnia 16 września 2012 roku do 18 września 2012 roku, wyroku opisanym w punkcie X w sprawie o sygnaturze IV K 496/13 – to jest 13 czerwca 2013 roku, wyroku opisanym w punkcie XI w sprawie o sygnaturze VIII K 717/12 – to jest od 26 lipca 2012 do 27 lipca 2012 roku oraz wyroku opisanym w punkcie XII w sprawie o sygnaturze VIII K 465/13 – to jest od 1 maja 2012 roku do 2 maja 2012 roku, jak również okres wykonanej kary pozbawienia wolności z wyroku opisanego powyżej w punkcie VIII w sprawie o sygnaturze VIII K 602/13, to jest od 18 czerwca 2013 roku do 17 czerwca 2016 roku;

5. przyznał od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. B. kwotę 354,24 zł – uwzględniając należy podatek od towarów i usług w wysokości 23% - tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;

6. na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych w zakresie wydania niniejszego wyroku łącznego w całości, przenosząc ostatecznie wszelkie wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca skazanego. Zaskarżył w całości wyrok łączny zasadniczo podnosząc zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary z uwagi na jej wymierzenie bliskiej łącznej sumie kar jednostkowych bez zdecydowanej przewagi absorpcji kar. Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie kary łącznej z wyroków rzeczywiście podlegających łączeniu ze znaczącym uwzględnieniem zasady absorpcji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu Okręgowego brak jest podstaw do wymierzenia kary łącznej na zasadzie absorpcji, co jak wynika z treści apelacji jest intencją skarżącego. Nie można wobec tego uwzględnić wniesionej apelacji, co też po wnikliwej analizie merytorycznej, także pod kątem prawidłowości węzła kary łącznej, prowadziło do utrzymania w mocy wyroku w kształcie wydanym przez Sąd Rejonowy.

W pierwszej kolejności wymaga podkreślenia, że Sąd Rejonowy prawidłowo, z uwagi na daty zapadłych wyroków, weryfikował czy zachodzą podstawy do wydania wyroku łącznego w oparciu o przepisy obowiązujące do dnia 1 lipca 2015 roku. Odnosząc się do samego węzła kary łącznej to, wobec niekwestionowania przez skarżącego prawidłowości połączenia jednostkowych kar pozbawienia wolności jedynie zaznaczyć należy, że Sąd Rejonowy nie dopuścił się uchybienia w tym zakresie.

Nie można zgodzić się z obrońcą, że doszło do wydania rażąco

niewspółmiernej kary łącznej tylko dlatego, że nie została ona wymierzona w oparciu o zasadę absorpcji czy choćby w zbliżonej wysokości. Wielokrotnie już było podnoszone w orzecznictwie, że przepisy określające zasady orzekania o karze łącznej nie przewidują nakazu kierowania się dyrektywą absorpcji w odniesieniu do każdego skazanego. Wyrok łączny w istocie nie jest instytucją premiowania przestępców. Wbrew twierdzeniom obrońcy nie bez znaczenia pozostaje fakt wielokrotnego wchodzenia przez skazanego w konflikt z prawem, a tym samym brak widocznych zmian w zachowaniu i stosunku do obowiązku przestrzegania norm prawnych, mimo świadomości konsekwencji i naganności takiego postępowania. Przedmiotowa postawa skazanego winna zostać uwzględniona przy wymiarze kary ze względu na cel wychowawczy, w tym zrozumienie przez skazanego nieopłacalności popełniania przestępstw i karygodności takiego zachowania. W aspekcie wymiaru tej kary Sąd I Instancji, a także tutejszy Sąd kierował się związkiem podmiotowo – przedmiotowym. Sąd Rejonowy w sposób wyczerpujący wyjaśnił podstawy wymierzenia kary w wysokości bliskiej zasadzie kumulacji. Upřednie przestępne zachowania skazanego zasadniczo skierowane były przeciwko mieniu. Dopuszczał się on w ich krótkich

odstępach czasu i mimo reakcji karnoprawnej nie dostrzegał naganności swojego postępowania i kontynuował styl życia związany z popełnianiem przestępstw. Sąd Okręgowy w toku analizy nad wymiarem kary zapoznał się z opinią z zakładu karnego, w którym skazany przebywa. Poza wzmiankami o wykazywaniu przez skazanego aktywności w kierunku doksztalcania się i zdobywania nowych kwalifikacji nie można stwierdzić, że jego zachowanie jest na tyle pozytywnie wyróżniające się, aby stanowiło czynnik przemawiający za złagodzeniem mu kary łącznej. Mimo wykonywania odpłatnej pracy na terenie jednostki penitencjarnej skazany, jak zauważył już Sąd Rejonowy, nie wykazał realnego zainteresowania spłatą ciężących na nim należności. Z kolei przestrzeganie regulaminu obowiązującego na terenie jednostki i poprawne zachowanie w stosunku do przełożonych powinno być normą i nie może być uznawane za okoliczność wystarczająco uzasadniającą znaczne złagodzenie kary łącznej. Niemniej jednak fakt ten nie został zupełnie pominięty przy analizie wymiaru kary. Miało to bowiem wpływ na wymierzenie kary łącznej w niższym wymiarze niż wynikałoby to z samej zasady kumulacji. Warto w tym miejscu nadmienić, że instytucja kary łącznej pozbawienia wolności nie jest instrumentem łagodzenia orzeczonych kar za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa. Orzeczenie kary łącznej nie jest jednoznaczne z orzeczeniem jej w najniższym możliwym wymiarze ze względu na wolę wcześniejszego opuszczenia zakładu karnego skazanego w celu realizacji własnych planów. Wymiar tej kary zależy od stopnia związku przedmiotowego i podmiotowego zbiegających się przestępstw, który uzasadniał jedynie złagodzenie kary pozbawienia wolności o 9 miesięcy.

Skazany winien mieć na uwadze, iż aktualnie ponosi konsekwencje swoich własnych czynów i będzie mógł realizować plany dopiero po odbyciu kary łącznej, na której wymiar składa się szereg opisanych czynników.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

SSO Agnieszka Wojciechowska – Langda SSO Jacek Matusik SSO Remigiusz Pawłowski